

ОБЩЕСТВОТО

"Сговорна дружина – планина повдига!"

Малкият човек – творение на природата, е част от голямата вселена и тук всичко е ясно, кой е причината – кой е следствието, кой е властелинът – кой е подчиненият. Но във взаимоотношенията между човека и обществото нещата не стоят така.

Голямото общество е творение на малкия човек, но пък човекът е част от обществото и не е много ясно в наше време (вече или все още), кой е причината – кой е следствието, кой е властелинът – кой е подчиненият? Това е хилядолетният въпрос на човечеството, който трябва да решим отново днес, пак ние, тук!

Когато нещата в обществото са неясни, неразбираеми и *"...умът не види, добро ли, зло ли насреща иде..."*, трябва да погледнем, как са устроени нещата във вселената, в природата. Както вече писах, в древността българите са познавали и човека, и обществото, но най-висшето им достижение е била истината за устройството на вселената.

Поради това дедите ни са пренасяли истините, измислени и постановени от Висшия Разум и в обществения живот, като готови модели, приложени и проверени във вселената. Ако не познаваме толкова добре устройството на вселената, без колебание можем да прилагаме прозрението на Буда – *"Верен е средният път."*

Причините, за голяма част от неразбориите в съвременното общество, е липсата на ясни, категорични и безусловно разграничени и постановени лични и обществени права и задължения, чието равновесие да обуслови морала и да е основата на закона.

Личните права са пет.

- на живот
- на бит
- на възпроизводство
- на духовна удовлетвореност
- на творческо дръзновение на ума

Първите три, телесните лични права, са неотменими. Те са генетично заложи и възложени на всеки отделен човек и никой, нито друг човек, нито обществото, не бива да го лишава умишлено и безпричинно от тях.

1. ЖИВОТЪТ

Първото лично, неотменимо право и задължение на човека, като творение на природата, е да пази собствения си живот и живота на своето семейство, с всички възможни средства и начини, включително и с оръжие, включително и да убива, ако се наложи!

Знам, че за убиването ще има хора, които ще възразят и то абсолютно убедени че са прави. Че ние не трябва да убиваме, че само обществото (съдът) може и трябва

да решава вместо нас, кое – как. За да решим спора, предлагам следния мисловен експеримент.

Вкарват жена с малкото и дете в празна стая и и дават зареден пистолет. След това пуснат в стаята и един главорез (днес не е проблем да се намери такъв изверг), с нож, на когото са казали *"Влизаш вътре, убиваш детето, излизаш и ти даваме един милион"*. А мъжът на жената, бащата на детето, да стои отвън и да гледа какво се случва в стаята. Безсмислено е да продължавам нататък, защото, ако жената не успее да убие главореза вътре в стаята, то мъжът и, ако е нормален ще го убие вън, когато излезе.

Но всичко това днес няма да се случи, защото обществото е лишило човека от тава естествено природно право, което е генетично заложено в майката и бащата. Отнемайки ни това право, обществото ни отнема не само естественото лично човешко право, но и правото да бъдем животни, да сме живи, защото всяко живо същество има това неотменимо право и се ползва от него.

Добре устроените общества, иззели или получили правото на неизбежна отбрана от хората, се справят сравнително успешно със защитата на живота им. Но когато обществото е разстроено и не може да изпълнява тази своя задача, елитът трябва да върне правото на отделния човек, чрез притежание на оръжие и неговото използване при неизбежна отбрана, сам да защитава себе си и своето семейство. Ако не го направи влиза в негласно съглашение със злодеите, които неизбежно се проявяват във времена на сериозни кризи в обществото.

В такива случаи елитът се позовава на недобросъвестността на отделни хора, които биха злоупотребили с правото за носене на оръжие и затова забранява притежанието му на всички. Това означава, че елитът не вярва на гражданите или се страхува от тях. На практика, така той заявява на по-голямата част от обществото, че са *"Виновни до доказване на противното"*. След такова решение на елита, от практиката знаем, че злодеите се възползват от него, докато останалите граждани са с *"вързани ръце"*. С това свое действие елитът неволно или целенасочено разделя обществото на *"овче стадо"* и *"глутница вълци"*.

Но и тези, които мислят, че ще има злоупотреби с оръжието са прави. Неизбежно е, при свободен режим на притежание на оръжие от гражданите, някои злодеи да не се възползват от възможността за злодейство и да го използват неправомерно. Но може би масовото притежание на оръжие би осуетило много от тях и така страхът за собствения живот или първото лично право ще си свърши работата, моралът ще възтържествува, а необходимостта от носене на оръжие ще отпадне по естествен начин.

2. БИТЪТ

Второто лично и неотменимо право и задължение на човека, като творение на природата, е да поддържа и продължава собствения си живот и живота на своето семейство, с всички възможни средства и начини, включително и да краде, включително и да убива, ако се наложи, за да се нахрани. Това право "заработва", когато на човека е отнета възможността да ползва и природните и обществените блага.

Отново ще има възражения, със същите мотиви. Но днес всички знаят изрече "Гладът, е по страшен от тока!" Известни са много случаи, когато при екстремни обстоятелства в човека се задействат уж неизвестни животински инстинкти не само на кражби, но дори и на канибализъм. Не само към мъртви тела, но и към убийство с цел канибализъм. Дори между близки хора, дори между роднини, дори и в едно семейство.

Зад повечето такива случаи стоят екстремните обстоятелства, случайността, но за съжаление историята познава и масови, умишлено предизвикани. За отделните случаи и за масово предизвиканите не се говори и може би така е по-добре.

Но как стоят нещата днес, тук? Отново ще предложи мисловен експеримент. Човек – бездомник, решава да си построи дом някъде. Може и в селище, може и сред природата. Ако вече е построил нещо, ще му го съборят и ако продължи с тази своя дейност ще го вкарат в затвора, защото земята днес е държавна, общинска, частна или на юридически лица.

Свободна земя няма, което означава, че няма и свободни хора. Безкрайно било учудването на индианците, когато белите дошли и им заявили, че земята, реките и езерата им принадлежат.

Но да продължим експеримента. Човекът е гладен и убива елен, глиган, фазан, патица, улови си риба или нещо друго, за да се нахрани. Ако го хванат, веднага ще му вземат дивеча, ще го глобят, а може и да го вкарат в затвора, защото дивечът и рибата са собственост на държавата, общината или на юридически или физически лица.

Но пък от друга страна, ако всеки строи и ловува безконтролно, поради многобройността на населението днес и алчността на отделни хора, ще опустошим земята на която живеем. Затова трябва да се поддържа необходимото равновесие между личните и обществените права и задължения.

Първото и второто лични права са подчинени и се управляват от природните, биологичните закони. Но второто лично право, на битност, е подчинено и се управлява и от обществените правила и затова е основно право в обществото.

За издигнатата в култ битност се казва, *"Битието определя съзнанието!"*.

3. ВЪЗПРОИЗВОДСТВОТО

*"...какви е деца раждала,
раждала, ражда и сега
българска майка юнашка;..."*

Третото лично и неотменимо право и задължение на човека, като творение на природата и неин съратник, е да се възпроизвежда. Заради това, природата е създала двата пола и генетично е заложила в тях стремеж за любовна връзка с човек от другия пол. А изпълнението на първото и второто лични права, след

появата на резултата от прилагането на третото им лично право – детето, ги задължава да останат неразделни цял живот.

Когато се раждат деца, не се поддържа само популацията на рода, а се очаква и извършва еволюция – на тялото и на духа. Очаква се Новият човек – с променен ген, който да направи още една крачка напред в еволюцията и да ни изведе от застой. Това се случва веднъж на хиляди години, но кога, никой не знае.

Промените в климата дават основание за надежда. В тази лотария на съдбата, в която печелившият вариант е едно на милиарди, в България днес не са много участниците и възможността да ни споходи тази радост е нищожна.

Във връзка с жестоката демографска криза, която ни стопява като чума днес, се замислих, *"Как стоят нещата в моя род, назад във времето?"* и установих закономерност, която се отнася за почти всички български родове.

- Моята внучка е родена около 2000та година.
- Имам две деца, които са родени около 1975а година.
- Ние бяхме две деца, родени около 1950а година.
- Моите родители, родени около 1925а година, са били по четири деца.
- Техните родители, родени около 1900та година, са били по шест деца.
- А прародителите ни, родени около 1875а година, са били по осем деца.
- От други исторически сведения за българите научавам, че преди това в нашите семейства е било обичайно да се раждат по десет, дванадесет и повече деца.

Огледах се и тук-там по света, за да разбера как стоят нещата в другите народи? Оказа се, че има и друга, общочовешка закономерност. Висок жизнен стандарт – ниска раждаемост и обратно. А високият стандарт е следствие от добри: образование, наука, технологии, държавно и обществено устройство, ред, законност, цивилизация. А всичко това може да се сбере в една дума – прогрес.

За да ни пригоди за своите нужди, за да ни обучи как да му служим, това чудовище – прогреса, отнема все повече и повече от нашето време. А времето е живот. И когато сме готови за служенето започва трудовият ни маратон, който не се измерва с километри, а с години. В някои напреднали страни годините за трудов стаж вече са се изравнили с километрите на маратона и растат. Това е тенденция в целия свят и за да оцелее, човекът трябва да полага неимоверни усилия за да е полезен в еднаква степен и на рода си и на прогреса. Но повечето от нас не се справят толкова добре и трябва да избират. Дали да служат предано и всеотдайно на прогреса или на природния закон – да продължат рода си.

Същото се отнася и за народите.

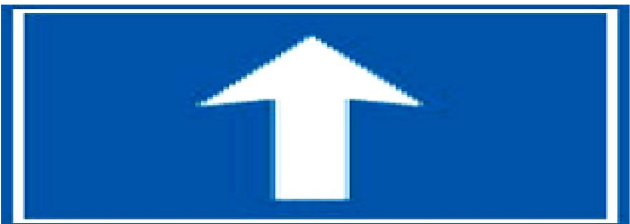
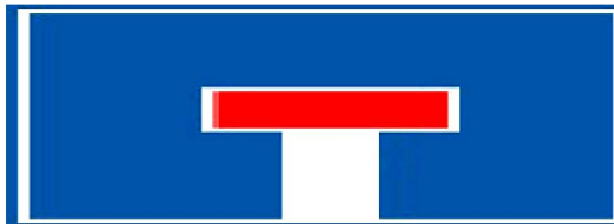
За нас – българите, днес за кой ли път през последните сто и петдесет години отново е време разделно и отново сме на кръстопът. Ще успеем ли да запазим патента за престижната историческа марка "Българин" или тя окончателно ще премине в други хора?

Поради това, призовавам всеки млад българин, сам да си избере пътя!

Ако избере този път, не ще ни има. Историята ще ни заличи и само вятърът сред нощ в потайни доби, ще нашепва тихо греховното ни име в пущинака!

Ако избере този път, ще има много, горди и щастливи българи, които смело ще се изправят очи – в очи с Прогреса и ще си разчистят сметките...и с него!

Много бих искал да продължа тази тема по друг начин – с радост и оптимизъм. Но знакът, който ни е поставила съдбата днес по пътя към нашето бъдеще, ни води като нация към гробищата на човешката история!

За да ни има и за да не подтичваме, като джудже след великани. През следващите двадесет и пет години, всяко младо българско семейство трябва да ражда най-малко по пет деца, а след това и завинаги, по три!

Вероятно мнозина от младите ще възразят, *"Как ще ги отгледаме толкова деца в тази немотия? Как ще ги възпитаваме? Как ще им осигурим добро образование без средства? Какво бъдеще ще имат те? Не, не сме съгласни!"* А начини има. Попитайте своите баби и дядовци. И те като вас са чели приказката за "Нероден Петко", но са си изпълнявали задълженията към рода. Иначе...тази земя помни много народи, дано запомни и нас.

Трябва да мислим за нашите деца, но не трябва да мислим вместо тях!

4. СЕМЕЙСТВОТО

Благополучието в семейството зависи от мъжа, щастието от жената, а бъдещето от децата.

За да могат хората успешно да упражняват своите лични права и главно третото, заживяват съвместно в разнополови двойки – мъж и жена. За този съвместен живот още от древността в българския език има три думи: брак, семейство и съпружество.

БРАКХМА, е понятие от *БАЛКХАРА* и дума от *БХАДЖА*, но по-късно става бог Брахма, Брама, един от върховните богове в Индия. Думата е образувана от три части – модули, *БРА+КХ+МА*.

Думата – модул *БРА*, означава "изява на Закона за еволюцията". Думата – модул *КХ*, означава "творене", което включва изграждане, промяна и разграждане. Думата – модул *МА*, означава полето и всичко съдържащо се в него – в пространството, от горния край на атмосферата, до земното ядро. То е земната душа – *МАНА*.

Значението на древната дума *БРА* днес се превежда като "разширявам се", а в Индия, Брахма е поставен в ядрото и от там твори и разрушава вселената чрез своето дихание. „Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена, а когато вдишва, целият осезаем свят ще изчезне, ще загуби видимата си форма и ще се оттегли в божествената си същност, където всичко се връща.”

За издишването на Брахма „Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена”, е казано следното „Така Диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог.”

Част от думата *БРАКХМА*, е останала и до днес в съвременния български език със своето първоначално значение, но днес никой не може да обясни откъде е дошла и какво означава. Това е думата *БРАКХ* – граждански или църковен брак.

БРАКХ означава само създаване на потомство и нищо друго. Така ние ставаме сътворци с еволюцията или с бог Брахма.

Дали се харесваме или не, дали се обичаме или не, дали се уважаваме или не, какъв семеен или обществен живот водим, нямат нищо общо с думата *БРАКХ*. Тя е само изпълнение на повелята за продължаване на рода и няма нищо общо с междуличностните обществени човешки взаимоотношения. Но поради значимостта на третото лично право и задължение и неговата неотменимост, думата брак е приета и наложена и като основно обществено право за съжителство между мъжа и жената.

Втората дума, за упражняване на правото и задължението за възпроизводство между двама души – мъж и жена, в българския език е семейство. Тя произлиза от думата семе. Става въпрос за мъжкото семе. Ако има плодовитото семе и плодородна леха, тогава има семейство. То осъществява само акта на размножаването за изпълнение на природната повеля за продължаване на рода. Но за гарантиране на това лично право, чрез съвместното морално съжителство между мъжа и жената, семейството е прието и наложено и в общественото право, като основна градивна единица на обществото.

Третата дума е съпружество. Тя се основава на думата понятие от *БХАДЖА*, *ПРУТ*, която буквално означава, свиване на пространството от силата на гравитацията, гнет, усилие. Двама души – мъж и жена, се събират да живеят заедно в затворен семеен кръг, в съпружество, за да могат с общи усилия да преодолеят житейския гнет. Както казва народът „Къща да струпат, челяд да отгледат”.

Съпружеството, е съвместно изпълнение на личните и обществените задължения на мъжа и жената, един към друг. Ако двама души – мъж и жена, живеят заедно – в съпружество, но поради вродени причини, заболяване или старост не могат да имат деца, те са пълноправни пред морала и закона.

Но днес в обществото на САЩ и някои европейски страни, съществува сериозен морален и юридически проблем – узаконяването на граждански бракове между еднополови човешки същества. Нещо, което, доколкото ми е известно, официално никога и никъде по света не се е случвало, освен в библейските Содом и Гомор. Но както казва българската поговорка *„Докато мъдрите се намъдруват, лудите се налудуват“*.

Според написаното до тук, като изключим обстоятелствените причини за еднополовите връзки, предизвикани от все по ограничените възможности за общуване между половете в младежка възраст и "модното подражание", хомосексуалността се дължи на две различни естествени причини, следствие от които и изявите им са в две посоки.

- Когато има "грешка" в телесната програма за пола, човекът се стреми и осъществява само телесни полови връзки с друг човек от същия пол, без да изявява това свое телесно влечение в обществото и да предявява претенции за обществени права, основани на това свое влечение.
- Когато има "грешка" в духовната програма за пола и се разминават половете на тялото и на душата, тъй като душата е първична, водеща, а тялото подчинено, човекът се държи съобразно пола на душата си. Цялото негово поведение, във всички посоки, несъзнателно се основава на пола на душата му и поради това за околните то е странно, неразбираемо, недопустимо и нагло демонстративно.

В последните години, това различие при някои хора се експлоатира с разлагащи морала на обществото цели. Те биват организирани целенасочено и подтиквани чрез масови демонстративни прояви да предявяват искания за обществени права, за еднополовото си съжителство – като семейства. Такива хора има във всички сфери на обществото и поради това, все по често и във все повече страни си го самодават или самополучават, чрез закона.

Правото на щастие и съжителството с друг човек, с тази цел, е неотменимо право. Но еднополовото съжителство на двама души, по естествени причини не може да изпълни природните задължения за възпроизводство на рода и следователно не може и не трябва да получи и обществени права, заради третото неотменимо телесно право. Освен това, както вече писах *"Човекът и обществото никога не трябва да се противопоставят на природната воля!"*.

Еднополовото сближаване и съжителство става под диктата на *КХАМА*. А *КХАМА*, е само лично право на щастие.

Двуполовото сближаване и съжителство става под диктата на *КХАРМА*. А *КХАРМА*, е лично и обществено право и задължение, за продължаване на рода.